

Itsemurha. Sana joka oli ollut täysin merkityksetön Emilian elämässä. Tai no, ehkei sitä täysin merkityksettömäksi voinut sanoa, mutta sen sanominen ei aiheuttanut samanlaista kylmää pahoinvoinnin ja ahdistuksen täyttämää aaltoa, mikä oli nykyään hänelle jo melkein jokapäiväistä. Ennen se oli pelkkä sana. Nyt se on kuin ikkuna Emilian henkilökohtaiseen painajaiseen. Emilian päivärutiini oli sama kuin sitä edeltävänä päivänä...ja sitä edeltävänä...ja niin pitkään kun hän muistaa hänen elämänsä on pelkkää samaa toistuvaa kaavaa, eikä se olisi edes ollut niin paha jos hän vain saisi mielestään pois tietyt asiat, tietyt ajatukset. Jos Emilialle olisi viisi vuotta sitten sanottu että ajattelemisen olisi vaarallista, hän olisi todennäköisesti nauranut halkeamispisteeseen saakka, mutta totuus on ettei hän silloin vielä tiennyt mitään ajatuksista. Hän ei tiennyt millaisia ajatukset voivat olla. Emilia pesee hampaitaan katsoen peilistä sitä, mitä hänestä on jäljellä. Hänen pitkät mustat hiukset ovat ainoa asia joka ei ole kokenut suurta muutosta, mutta Emilia ei kestä nähdä edes niitä. Hänen valtavat silmäpussit saavat hänet näyttämään ainakin kymmenen vuotta vanhemmalta. Hänen kaunis ihonsa on kuihtunut pois ja jäljellä on jotain mitä hän ei pysty edes kuvailemaan omin sanoin. Hän ei ole enää täysin varma oliko hän aina ruma vai onko vuodet aiheuttaneet hänelle tämän kaiken, mutta se oli yhdentekevää. Hän oli mieleltään ruma, tuhoutunut. Pestyään hampaansa Emilia syö ja menee sohvalle makaamaan. Näinä päivinä Emilia ei enää osaa tehdä muuta kuin ajatella. Ajatella virheitänsä, ajatella Millaa ja ajatella sitä mitä hän näki...voi luoja se mitä hän näki... Emilia säpsähtää, Ei se on vaarallista. Hän tiesi kyllä mikä se oli. Hän tiesi tarkalleen että näiden ajatusten hautominen vain pahentaisi asiaa. Se jokin, se mikä hänessä on, se kasvaa hänen sisällään kuin syöpä jota on liian myöhäistä hoitaa... Mutta ihmiselle on liian helppoa mennä takaisin kauniisiin muistoihin. Onhan loppujen lopuksi muistot ainoa asia, mitä elämästä jää jäljelle. Emilia oli noin 8-vuotias silloin kun hän tapasi Millan. Emilia oli aloittanut kakkosluokan samalla tavalla kuin ykkösenkin: Ilman kavereita. Se ei haitannut Emiliaa niin paljon kun hänen vanhempiaan ja muita sukulaisia. He pelkäsivät Emilian olevan kiusattu ja hyljeksitty vaikka totuus oli melko toisenlainen. Emilia vetäytyi oma-aloitteisesti omiin oloihinsa eikä halunnut jutella muiden kanssa. Aluksi muut oppilaat kyllä sanoivat omat tietyt sanansa, mutta myöhemmin he antoivat hänen olla. Emilia sai olla välitunnit rauhassa ja muut oppilaat saivat leikkiä ilman Emiliaa eikä kummallakaan osapuolella ollut valittamista asiaa kohtaan. Emilia tuli kuitenkin toimeen ryhmätoissa ja saattoi satunnaisesti jutella muutaman valitun luokkalaisen kanssa. Oppilaat ymmärsivät Emilian sisäänpäinkääntyneen luonteen ja antoivat hänen leikkiä rauhassa kunnioittaen häntä kuitenkin omalla tavallaan. Tietenkään Emilian vanhemmat eivät nähneet näin pitkälle, mikä johti usein kiusallisiin tilanteisiin. He pelkäsivät Emilian olevan yksinäinen ja yrittivät kutsua hänelle leikkikaveria sieltä sun täältä. Naapurin Eero raahattiin joskus Emilialle leikkimään, mutta leikeistä tuskin koskaan tuli yhtään mitään ja kerran Eero pilasi vahingossa Emilian piirroukset. Tämä johti lievään kaaokseen, mikä vanhempien piti lopulta selvittää. Sen jälkeen Eeroa ei enää raahattu leikkimään, mutta vanhemmat eivät luopuneet taistelusta. Kerta toisensa jälkeen he yrittivät tunkea Emiliaa erilaisiin harrastuksiin ja ryhmätoimintaan ja lopputulos oli aina sama: Emilia lopetti harrastukset viikon jälkeen. Tämä Emilian ja hänen vanhempiensa kamppailu huipentui lopulta siihen, kun Emilia oli täyttänyt 8-vuotta. Emilian aikaisemmat syntymäpäivät oli aina vietetty vanhempien kanssa tai yksin, mutta tällä kertaa vanhemmat olivat ilman Emilian tietämystä kutsuneet ison määrän ikätovereita juhliin. Sanomattakin oli selvää että tämänkaltaisen suunnitelma voi päättyä vain katastrofaalisesti. Vanhempien nähtyään Emilian lukemassa huoneessaan ja ison määrän lapsia istumassa hämmentyneen näköisenä, he päättivät että on parasta etteivät he puutu liiaksi Emilian sosiaaliseen elämään. Sen jälkeen Emilia sai olla yksin. Kunnes hän tapasi

Millan. Eeron muutettua pois hänen naapuriin muutti uusi tyttö. Emilia ei kiinnittänyt häneen huomiota ja hänen vanhempansa olivat luopuneet tutustuttamis yrityksistä joten he vain tervehtivät uusia naapureitaan. Emilia oli tarkkaillut uusia naapureitaan ikkunasta. "Ettei meidän Millalle löytyisi leikkikaveria kun piti ikävästi hylätä vanhat?", sanoi viiksis mies Emilian isälle. "Löytyy varmasti...kaikkialta paitsi täältä", sanoi Emilian isä ja he molemmat naurahivat. Emiliaakin nauroi vaikkakin oli hieman ärtynyt isän kommenttiin. Emilia alkoi kuitenkin jo valmiiksi pitämään uusista naapureistaan enemmän kuin vanhoista. He eivät pitäneet samanlaista meteliä eikä Milla parkunut kuin teurastettu sika, joka kerta kun hänen piti mennä nukkumaan, tai jos parkui niin ainakin se oli sen verran hiljaista ettei Emilia kuullut sitä paksujen seinien läpi. Emilialla oli tapana piirtää välituntisin. Hän oli kehittynyt jo aika hyväksi siinä ja käytti kaiken aikansa harjoitteluun. Hän tykkäsi piirtää maisemia ja meni siksi aina koulun aikaan istumaan suuren kalliolohkareen päälle, mistä avautui suuri maisema. Emilia yritti piirtää maiseman eri kuvakulmista ja mahdollisimman lyhyessä ajassa niin, että koulupäivän loputtua hänellä olisi aina uusi versio valmiina. Se ei tietenkään onnistunut täysin eivätkä versiot olleet aina kovin kauniita, mutta hän nautti yrittämisestä. Myöskin rauha ja hiljaisuus tekivät paikasta houkuttelevan Emilialle, eikä muut oppilaat häirinneet häntä. Hänen yllätykseen kuitenkin seuraavana päivänä paikka oli varattu. Emilia otti tämän kuin jonain henkilökohtaisena loukkauksena. Onko se...kyllä naapurin Millahan se on vienyt hänen paikan ja tekeekö hän sitä mitä luulen hänen tekevän...kyllä! Hän piirtää minun paikallani! Emilia yskäisi kevyesti, mutta ei saanut reaktiota. Nyt hänen olisi pakko avata suunsa. "Anteeksi?", sanoi Emilia ystävällisellä, mutta silti melko jäykällä ja ärtyneellä äänensävyllä. Milla säpsähti ja katsoi taakseen. Sitten hän hymyili kevyesti Emilialle. Tämä ärsytti Emiliaa lisää. "Ai moi sähän oot se mun naapuri", sanoi Milla "Mun faija sano jotai et oot aika hiljane tai et suhu ei kannata tutustuu" Emilia päästi miedon hymyn ja astui sitten eteenpäin itsevarmasti. Tämä paikka oli hänen, eikä hän ole antamassa sitä pois. "Totanoin voinks mä tulla tähä? Ku katos tää on vähä niiku mun paikka mä tuun tänne piirtämään" "Hei mut mehä voidaa piirtää yhdes! Vähäks siisti!" "Ei mutku tykkään piirrellä mieluummi yksi", Emilia sanoi. Hänelle alkoi jo tulla hieman huono omatunto, eikä hän halunnut vaikuttaa tylyltä. "Siis kato ei millää pahal, mut mul on vähä tällane juttu et tykkään olla yksi". "Joo kyl mä ymmärrän. Oikeestaa mäki haluun piirrellä yksi mut tuol ei voi muide lapsie kanssa ku niist tulee helvetinmoine meteli. Ja sit täs on toi tosi makee maisema" "Osaatsä..." Sanoi Emilia hieman ujosti ja sitten rohkaisi taas itsensä. Tämä saattoi hyvinkin olla pisin keskustelu samanikäisen lapsen kanssa jota hän on koskaan käynyt. "Osaatsä piirtää hyvi?" "No emmä oikee tiiä. Haluutsä nähä?", Milla sanoi ja ojensi piirroksensa Emiliaa kohti. Hän otti askeleen eteenpäin ja otti piirroksen. Aina kun Emilia palaa menneisiin aikoihin, hän tulee aina samaan johtopäätökseen: Hetki milloin Emilia otti Millan piirroksen oli hetki mikä teki heistä parhaat kaverit. Sen jälkeen tapahtumien ketju tuli niin nopeana ryöppynä ettei sitä olisi pystynyt estämään millään voimalla. Se hetki oli kuin palava tulitikku, joka tippuu öljylätäkköön: Se oli lopun alkua. Sinä kauniina kesäisenä päivänä Emilia ja Milla istuivat kalliolla ja piirsivät vihreää metsämaisemaa aina välillä verraten toistensa töitä ja antaen vinkkejä piirtämiseen. Kumpikaan ei edes huomannut että välitunti oli loppunut kunnes opettaja kävi hakemassa heidät sisään. Seuraavalla välitunnilla he olivat samalla kalliolla. Emilia ei tuntenut olonsa kiusaantuneeksi edes silloin kun molemmat tytöistä olivat täysin hiljaa. Hän tunsu ikään kuin he olisivat jakaneet hiljaisuuden yhdessä. Koulupäivän päätyttyä tytöt kävelivät samaa matkaa kotiin ja puhuivat piirtämisestä. Emilian vanhemmat katsoivat hämmästyneinä kun hän jutteli kikattaen naapurintytön kanssa. Heidän ei edes tarvinnut pyytää Millaa leikkimään, sillä Emilia pyysi häntä itse. Saman kuukauden aikana Emilia oli ensimmäistä kertaa yökylässä. Saman

kouluvuoden ja sen jälkeisen kesäloman Milla ja Emilia viettivät yhdessä ilman tarvetta kenenkään muun seuraan. Koulussa opettajat alkoivat huomata ettei parivaljakkoa voi pistää vierekkäin tunneilla, sillä he viihtyivät hieman liian hyvin keskenään. Emilian tapauksessa kuka tahansa muu vierustoveri vakuutti sen että hän oli hiirenhiljaa. Milla oli hieman sosiaalisempi, mutta ainoastaan yhdessä he olivat äänekkäitä. Lopulta muu luokka alkoi ärsyntyymään Millan ja Emilian jatkuvasta yhdessäolosta ja ilkeitä juoruja alkoi levitä koulun käytävillä, mutta Emilia ei ollut edes tietoinen näistä ja kun hän sai tietää hän tuskin ajatteli sitä kahdesti. Hän oli löytänyt jotain, mitä hän oli aina tarvinnut. Hän oli löytänyt itselleen kaverin. Ei, hän on löytänyt itselleen paremman ystävän, mitä hän olisi itse voinut itselleen kuvitella. Paremman ystävän mitä ikinä ansaitsin, ajattelee Emilia maatessaan sohvalla. Hän haluaisi lopettaa muistelun aina samaan kohtaan, mutta kun hän on aloittanut tarinansa, hän ei pysty enää sitä pysäyttämään, koska Emilia on tehnyt muitakin johtopäätöksiä muistoistaan. Siihen piirrokseen tarttuminen aiheutti ison tapahtumaketjun käynnistymisen, mutta se tapahtumaketju ei loppunut onnellisesti. Emilia alkoi jo tuntea yläasteen alkaessa muutoksen. Hän pystyi tuntemaan myrskyn mikä oli nousemassa kaukaisuudessa. Hän tunsu sen niin vahvasti, mutta kuitenkin hän ei tiennyt mitä tehdä. Emilia huomasi jo melko pienenä että Millan isä on hieman erilainen kun muut isät. Hän ei silloin vielä ollut nähnyt aikuisia kännissä, eikä tajunnut että Millan isä oli alkoholisti. Hän muisti vain nähneensä Millan viiksekkään isän käyttäytyvän omituisesti ja huutavan Millalle. Jossain vaiheessa yläasteella tilanne oli pahentunut kun Milla tuli täynnä mustelmia kouluun. Milla ei halunnut ikinä puhua asiasta Emilian kanssa ja hän huomasi miten Milla alkoi sulkeutua itseensä. Samalla tavalla miten Emilia sulkeutuu muilta ihmisiltä, mutta Emilia ei koskaan elämässään sulkeutunut Millalta. Lopulta Millan vanhempien avioliitto päättyi, eikä Millan isää enää näkynyt, mutta siinä vaiheessa vahinko oli jo tullut tehtyä. Milla alkoi käyttämään itse alkoholia runsaasti ja hän tuntui viihtyvän yläasteen poikien kanssa paremmin kuin Emilian. Millan lukuisat poikaystävät olivat toinen toisensa jälkeen vastenmielisempiä ja kukaan heistä ei tuntunut pitävän Emiliasta. Viimeinen Millan poikaystävä oli nimeltään Joni ja Emilia auttoi...minä autoin häntä. Olen varma että autoin tai ainakin yritin auttaa voi luoja en tiennyt... Joni hakkasi Millaa niin pahasti että hän tuskin pystyi kävelemään. Emilia tiesi että hänen olisi tultava väliin vaikka se rikkoisi heidän ystävyys. Tässä vaiheessa heidän ystävyys oli kuihtumassa pois muutenkin joten Emilia piti pitkän keskustelun Millan kanssa, niinkuin ennen vanhaan. He puhuivat Jonista, Millan isästä, kaikesta mitä oli tapahtunut ja siitä kuinka tärkeä hän oli Emilialle eikä hän halunnut menettää häntä. Hän sai Millan taivuteltua lopulta ja pitkän ja likaisen taistelun jälkeen Milla ja Joni erosivat. Emilia oli onnellinen hän uskoi että yhdessä he pystyisivät selvittämään kaikki asiat. Kuukausi kului... ..ja eräänä satunnaisena päivänä Emilia löytää Millan kodistaan. Hirttäytyneenä. Emilialle paljastuikin että Milla on jo pitkään sairastanut vakavaa masennusta eikä hän ollut kertonut siitä Emilialle mitään. Milla jätti lapun, missä hän pyysi anteeksi Emilialta ja ymmärrystä. Anteeksi että jätän sinut yksin, mutta minulla ei ole enää mitään tässä maailmassa. Kyyneleet melkein valuvat jo Emilian poskilla hänen muistellessaan. Yksi sana. Yksi varoitus. Mitä tahansa. Miksi et puhunut asiasta kanssani? Miksi vaikenit ja estit minua auttamasta sinua? Miksi? Yhdessä Millan äidin kanssa he suunnittelivat hautajaiset ja jakoivat muistonsa Millasta. Jopa Millan isä osallistui hautajaisiin pahoista katseista huolimatta. Monet sukulaiset uskoivat hänen olleen juuri syypää Millan masennuksen puhkeamiseen, eikä hänen isä näyttänyt siltä että hän olisi edes kieltänyt asian. Sinä päivänä Emilia oli yhtä avuton kun Eeron kanssa "leikkiessään" tai syntymäpäiväjuhlissaan. Hänen muistopuheensa jäi kesken valtavan itkupurskahduksien takia ja katsoessaan parhaan kaverinsa vajoamista isoon hautakuoppaan Emilia hajosi uudelleen.

Lopulta pappi joutui pitämään häntä aloillaan. Nämä eivät olleet pelkästään hänen parhaan ystävänsä hautajaiset. Nämä olivat hänen hautajaisensa. Milla oli osa häntä. Parempi osa. Sen jälkeen Emilia alkoi harrastaa pitkiä kävelyretkiä ulkona. Hän käveli usein koko päivän ja mietti läpi kaikki mahdolliset variaatiot tilanteista, missä hän estää Millan itsemurhan ja pelastaa hänet. Olisin voinut pelastaa hänet, hän miettii. Olisin voinut pelastaa hänet jos hän vain olisi suostunut tulla pelastetuksi. Emilia käveli vanhan ala-asteensa pihalle. Hän eli muistojaan läpi mennessään tämän nykyään hajoamispisteessä olevan vanhan rakennuksen ohi. Sitten hän löysi kallion. Kyllä vain, kallio on yhä siinä ja sama maisema, vaikkakin nyt synkkä ja uhkaavan näköisenä. Sama paikka se oli. Emilia ei ole ikinä ollut uskovainen millään tavalla, mutta tällä kertaa hän päätti yrittää. Jos Milla on tuolla jossain...tämä on ainoa paikka, missä voin puhua hänelle. Emilia ristii kätensä rukousasentoon. Milla minä...minä en tiennyt että olit masentunut en voinut tietää. Luulin tietäväni kaiken sinusta, mutta olin väärässä. Jos olisin tiennyt olisin tehnyt kaikkeni auttaakseni sinä tiedät sen etkö tiedäkin Milla? Olisin tehnyt kaikkeni. En tiedä sanoinko sitä ikinä sinulle, mutta olit paras asia mitä minulle ikinä tapahtui. En tiedä mitä teen nyt kun olet poissa en ymmärrä... Emilia puristi kätensä yhteen. Hänen kasvoilla alkoi levitä viha surun kanssa. ...en ymmärrä miksi et ikinä sanonut minulle mitään? Miksi et vain voinut sanoa? Mikä kerroin sinulle aina kaiken. Olisin voinut auttaa. Niin moni ihminen jäi ikävöimään sinua Milla, mutta minä...minä en tiedä miten voin jatkaa ilman sinua. Minä rakastin sinua Milla, ihan oikeasti. Ääni kuului hänen takanaan. Emilia säpsähtää kauhusta. Hänen takanaan oli vanha, lempeän näköinen mies. Mies nostaa silinterihattunsa osanoton eleenä ja katsoo Emiliaa kiiltävillä sinisillä silmillä. "Rukoileminen ei vie kipuasi pois", Hän sanoi. Emilia ei tiennyt mitä vastata. "Se on merkityksetöntä", jatkoi mies. "Kipusi on hyödytöntä. Siitä ei ole sinulle mitään luonnollista hyötyä, koska et pysty muuttamaan tapahtumia, mutta se ei lähde pois. Se vainooa sinua. Se vainooa sinua ikuisesti, paitsi jos minä poistan sen" Mies virnisti Emilialle. Hän sai järjenjuoksunsa kulkemaan. Hän ei tiedä mistä mies tuli tai mitä hän selittää, mutta tässä tilanteessa ei ole jotain oikein. Tässä tilanteessa ei ole mitään oikein. "Jos haluat voin auttaa sinua. Voin auttaa unohtamaan Millan. Ota kädestäni ja seuraa minua Sydänlaaksoon. Siellä ei ole kärsimystä" Mies ojensi kätensä. Toinen käsi piti silinteriä. Se tietää Millasta, Emilia ajatteli ja otti askeleen taaksepäin. Olenko minä tulossa hulluksi. Mitä tapahtuu? "Sydänlaaksossa ei ole kärsimystä, Emilia. Voit viettää siellä ikuisuuden. Voit olla vapaa" Emilia valmistautui ottamaan juoksuaskeleita. "Jos et seuraa minua Sydänlaaksoon, kärsimys jatkuu. Se ei lähde minnekään Emilia. Ja se vainooa sinua. Se vainooa sinua vahvemmin ja vahvemmin. Se vainooa sinua, Emilia...ja niin vainoan minäkin" Emilia hypähti taaksepäin ja ampaisi juoksuun. Vanha mies ei lähtenyt hänen peräänsä, ja pian Emilia katsoi taakseen eikä nähnyt enää mitään. Heti seuraavana päivänä hän matkusti pois ja jätti lapsuudenkotinsa taakseen. Hän ei ole aikomassa ikinä palata takaisin. Ainoa tapa aloittaa uusi elämä on jättää kaikki taakseen. Emilia luuli siirtyvänsä elämässä eteenpäin ja hetkeksi hänestä tuntui että asiat voisivat muuttua paremmaksi. Hän asui jonkin aikaa vanhempiansa luona, mutta sai järjestettyä itsellensä työpaikan. Puolen vuoden päästä hän hankki jo oman asunnon. Hän alkoi käydä kuntosalilla ja onnistui purkamaan pahaa oloansa sitä kautta. Jotenkin hän päätyi myös opettelemaan kamppailulajeja ja löysi harrastuksen kautta uusia ihmisiä. Hän huomasi olleensa avoimempi muita ihmisiä kohtaan kuin aikaisemmin ja tunsu suurta vapauttavaa tunnetta. Hän tulisi selviämään tästä. Hän tulisi selviämään ja sen jälkeen hän tietäisi että kaikesta on mahdollista selvitä. Kaksi vuotta Millan kuoleman jälkeen Emilia tuli kuntosalilta kavereidensa kanssa. Vanha ihmisiä välttelevä Emilia oli pelkkä vanha uni, jota ei välttämättä koskaan tapahtunutkaan. Hän käveli kotiin, kävi suihkussa ja valmisteli proteiinirahkansa valmiiksi. Ja

tämän tehdessään hän sattui katsomaan ulos kerrostalon ikkunastaan. Tästä aiheutuva tapahtumaketju tuli tekemään hänet hulluksi. Hän näki Millan. Kaukana jalkakäytävällä käveli hänen vanha ystävänsä. Jos se olisi kuka tahansa muu voisi Emiliaa miettiä asiaa hetken, mutta Millan hän tunnistaisi kilometrien päähän. Milla käveli eteenpäin. Tarkemmin katsottuna ei kävellytkään. Milla raahautui eteenpäin. Hänen kaulallensa oli ripustettu hirttosilmukka joka oli kiinni...se... Se ei ollut kiinni missään. Se leijui ilmassa. Ja sillä hetkellä Milla nosti päänsä ja katsoi kaukaisuudesta suoraan Emiliaa silmiin. Emilia päästi suurimman kirkaisun mitä hänen suustaan on ikinä kuullut. Samalla hän vaistomaisesti hyppäsi piiloon ja sulki verhot. Hän pysyi kyykyssä jonkin aikaa ja uskaltautui sitten katsomaan uudestaan ikkunasta. Milla on poissa. Se katsoi minua suoraan silmiin. Se näki minut. Samalla ulko-oven avautumisääni kuului rappukäytävästä. Emilia tunsikin hänen sydämensykkeensä nousevan sataantuhanteen. Hän otti lähimmän keittiöveitsen ja perääntyi valmistautumaan siihen mitä oli tulossa. Valmistautumaan Millaan. Ulko-ovi sulkeutui. Raskas käheä hengitys kaikui rappukäytävässä. Sitten tuli askel. Ja sen jälkeen toinen. Nyt Emilia alkoi kuulemaan hengityksen vahvempana. Se ei ole hengitystä, hän ajatteli. Se on hengittämisen yrittämistä. Askeleet kuuluivat yhä vain lähempää yhä kovempaan. Käheä hengitys voimistui kestävämmäksi ja sitten tuli hetkellinen hiljaisuus. Milla oli päässyt etuovelle. Ja kaiken tapahtuneen jälkeen Emilia ei ollut varsin yllättynyt kun kuuli oven narisevan avautumisen ilman lukon avaamista. Milla oli sisällä. Keittiöveitsi tärähti Emilian kädessä. Se oli jo vähällä tippua kun Milla astui hänen näköetäisyydelle. Se raahautui kevyin askelin keittiöön. Emilian eteen. Hitaasti ja varmasti Millan silmät katsoivat suoraan Emiliaan. Emilian veitsi tippui. "Emilia", kuului kähisevä, mutta tunnistettava ääni. Emilia itki pelosta ja surusta. "Emilia...sinä tapoit minut. Tämä on sinun syytäsi, Emilia", sanoi ääni uudelleen. Milla otti kalpeasta naamastaan kiinni ja naksautti niskansa takaisin paikoilleen. "Milla...olen niin pahoillani..." "Etkä ole. Et vielä. Mutta tulet olemaan kunhan menetät mielenterveytesi ja tapat itsesi. Niin kuin sinun olisi pitänyt tehdä vuosia sitten. Haluatko kuulla oikean syyn miksi hirtin itseni? Se oli ainoa keino päästä sinusta eroon" Emilia ei tiennyt mitä sanoa. Hän puhui jollekin muulle kuin Millalle. "Älä nyt esitä noin saatanan yllättyntä. Heti alusta pitäen takerrut minuut kuin säälittävä pikkupaska mikä olet. Et osannut hankkia muita kavereita niin pitääkö minun jakaa koko loppuelämäni sinun kanssa? Ja kuulin kyllä pikku rukouksesi Emilia hyvä. Jos oikeasti mietit miksi en kertonut ongelmistani sinulle...noh sehän johtuu siitä että ainoa ongelmani oli lapsuudenkaveri josta en onnistunut pääsemään eroon!" Kyyneleet alkoivat virrata Emilian silmillä. Milla otti hänen naamasta kiinni. Kylmä kuollut nahka sai Emilian haukkomaan henkeään. "Sä pilasit mun elämän Emilia. Sä tapoit mut miltäs tuntuu?", Milla nauroi käheää naurua sen verran, mitä kiristetyn hirttosilmukan läpi saa ääntä tulemaan. "Ja nyt mä vainoon sua Emilia. Mä vainoon sua kunnes sä pistät luodin sun läskii kalloos. Mä vainoon sua kunnes viillät rantees auki ja piirät mun nimen verellä vessan seinälle. Mä vainoon sua ikuisesti Emilia, paitsi jos sä lähdet mun kaa pienelle reissulle" Emilia sai vihdoinkin huulensa toimimaan: "Minne?" Millan kasvot vääntyivät virnistykseen. Emilia näkee saman virnistyksen, mikä oli vanhalla miehellä jonka hän kohtasi kalliolla: "Sydänlaaksoon" Sen jälkeen Emilian elämä oli vaihdellut hulluuden ja kaaoksen välimailla. Unissaan hän näki Millan hirtetyn ruumiin. Päivisin hän näki näkyjä Millasta, Millan isästä, äidistä ja vanhan miehen joka ojensi kätensä aina Emilialle kysyvästi. Emilia oli aina ollut taisteleva sielu joten hän taistelee, mutta joka kerta hänen ahdistus suurenee ja se mies, mikälie se onkaan. Se vahvistuu joka päivä. Emilia tuntee hänen läsnäolon. Se vainoaa häntä kunnes hän kuolisi...tai antautuisi miehelle. Tähän havahtuu Emilia muistoissaan. Viiden vuoden jälkeen hänellä ei ole työtä eikä hänen vanhemmat tiedä missä hän on, mutta hän on yhä elossa. Hän on yhä elossa

ja se mies vainoaa häntä yhä. Siinä se on huoneessa vastapäätä Emilian herättyä. Ojentaen kätensä. Emilia haluaa vastustaa häntä. Hän haluaa vastustaa, mutta hänestä on tullut heikko. Sairaalloisen heikko. "Sydänlaaksossa elämänvalinnoillasi ei ole merkitystä", mies sanoi. "Siellä sinun ei tarvitse ottaa vastuuta siitä mitä teit. Sinun ei tarvitse ottaa vastuuta Millan kuolemasta, Emilia" "Minä en tappanut..." "Sinä tapoit hänet, Emilia. Se oli sinun syytäsi. SINÄ TAPOIT HÄNET", miehen ääni muuttuu ja Emilia hahmottaa jo Millan ruumiin hirttosilmukassa. "Lopeta", Emilia aneli. "Lopeta luojan tähden anna minun olla". "Et pääse ikinä pakoon kärsimystäsi", sanoi vanha mies. "Siitä on tullut osa sinua. Ja aina kun se kasvaa, minäkin kasvan. Et voi voittaa kärsimystä, mutta voit sulkea sen pois" Mies ojentaa kättään taas kysyvästi. Emilia katsoo sitä kyyneleet silmissä. Hän teki lopulta päätöksensä. He kulkevat käsi kädessä ulos. Lentävät kohti kaukaisuuteen suuren kukkulan taakse sinne, missä auringonlasku tekee taivaasta verenpunaisen, kohti Sydänlaaksoa.